

Naar man fra vor Side fremhæver, at dette Korps frembyder Fare for Misbrug, ved at det lægger hele den faktiske Statsmagt i Hænderne paa en lille hvervet Skare, saa siger Ministeren dertil, at for det første er der kun 200 Mand, det er det højeste, der er inde, og dernæst siger han, at efter Hjemsendelsen er de jo ikke i Besiddelse af Vaaben og ikke i Forbindelse med hinanden, og det vil være den parlamentariske Regering, der bestemmer deres Anvendelse. O hellige Enfold! Ja, i Sandhed, har den højtærede Minister ikke naaet andet ved den Tale, saa har han ført et uimodsigeligt Bevis for, at man gennem et langt Liv kan deltage i Politik her i Landet og dog bevare sin Enfoldighed ubeskaaret. Der er selvfølgelig ingen Tvivl om, at under normale Situationer vil det blive den parlamentariske Regering, der bestemmer over dette Korps, men det, hvori Faren ligger, er: hvorledes gaar det i de unormale Situationer, naar dette Korps købes enten ved klingende Mønt eller ved klingende Løfter? Det er der, Faren er. Denne Fare har man særlig fremhævet, siger den højtærede Minister, fra konservativ Side og fra kommunistisk Side, og siger han, de to Ting ophæver hinanden. Paa ingen Maade. De forstærker hinanden, thi de siger begge det samme, at der kan være en Fare for, at dette Korps driver ud. Vi tror altsaa, at det vil drive ud til Venstre; vi nærer ingen Tvivl om, at med det udmærket organiserede Socialdemokrati, vi har herhjemme, Verdens stærkest organiserede Socialdemokrati, vil disse Folk meget hurtigt blive socialdemokratisk organiserede, og saa kender vi jo den videre Udvikling fra Udlandet. Naar Ministeren sagde, at det højeste, der nogen Sinde var inde, var 200 Mand, maa jeg sige, at saa er det paa den anden Side her lykkedes den højtærede Minister at føre Bevis for en mindre god Side af det politiske Liv, nemlig den, at Folk taler om Ting uden rigtig at have sat sig ind i dem. Højest 200, siger den højtærede Minister. Men den Tavle, han har vedhæftet sit Forslag, siger: mindst 260 og højst 440. Altsaa en Fejl paa fra 30 til over Hundrede Procent. Det er ganske interessant at lægge Mærke til.

Ser man lidt nærmere paa dette Skema, vil man i øvrigt finde, at i Perioden fra 20. Februar fremefter — i et Par Maaneder omtrent, fordi man ikke kan medregne en Styrke, der lige er indkaldt til Uddannelse — vil der i Haderslev være 20 Mand hvert 3die Aar. Men de to andre Aar vil der

ingen være, og da vil den Styrke, der er nærmest for Grænsegendarmeriet, naar det skal have Hjælp dernede, ligge i Odense. Det er altsaa en meget værdifuld Hjælp for Grænsegendarmeriet. Man forstaar, at det kun er i givne Situationer, det skal anvendes, som der staar i Forslaget. Ogsaa en henrivende Vending: det er kun i givne Situationer, det skal anvendes. Og i København vil der til Tider overhovedet ikke findes nogen. Saa vil det altsaa sige, at Københavns Politi under kritiske Situationer skal afgive Mandskab til Bevogtning af Depoterne. Saa langt fra at faa en Styrkelse vil det altsaa faa en Svækkelse ved denne Ordning.

Det er ogsaa ganske karakteristisk, at dette Forslag har en aarlig Udgift af 5,6 Millioner til Uddannelse af 800 Mand, medens Ordningen af 1922 for det 5-dobbelte Beløb uddanner ikke 4000, men 10 000 Mand aarlig. Det er ogsaa værd at lægge Mærke til.

Jeg beder den højtærede Minister gøre nærmere Rede for Overgangstiden. Hvorledes vil han faa Mandskabet, og hvilken tidligere Uddannelse skal det have, hvor mange vil han have, hvorfra vil han faa Pengene til det, hvor meget vil det koste?

Om Statsmarinen skal jeg fatte mig i Korthed. Jeg synes blot, at den i betænkelig Grad er præget af militaristisk Aand. Der tales om „Befalingsmænd, Kaptajner“ og den Slags Ting, som dog maa vække Forargelse hos enhver rettroende Socialdemokrat. Der tales om, at man vil udruste de fornødne Skibe. Ja, dette ser jo særdeles godt ud paa Papiret, men byder Forslaget nogen som helst Mulighed for at skaffe de fornødne Skibe? Tre af dem: Inspektionsskibene ved Grønland, Island og Færøerne vil man ikke kunne paaregne med Sikkerhed, de vil efter al Sandsynlighed være fraværende. I alt Fald er Chancen lige saa stor for, at de er borte, som at de er hjemme. Tilbage er tre Skibe og tre Baade plus nogle Flyverbaade. Det er jo interessant at se ved Sammenligning, at man under Verdenskrigen brugte, saa vidt jeg husker, var det ca. 70 Fartøjer. Jeg tror altsaa, man har Lov til at sige, at hvis dette Forslag nogen Sinde skal bruges, vil det vise sig at være ganske utilstrækkeligt.

Imidlertid er der jo heller ikke stor Udsigt til, at det vil blive disse Forslag, der gennemføres. Vi ved jo alle, at det radikale Parti sidder inde med den „afgørende Styrke“, og det maa altsaa ventes, at det, der kommer ud af Forhandlingerne, vil blive en Mellemproportional mellem det Forslag,